

har Ret til at overdrage den til hele sin Husstand. Det synes jeg er unødvendigt. Meningen med, at han maa overdrage denne Ret til en anden er jo dog den, at han, der muligvis ikke forstaar sig paa Jagten, derfor gerne maa overlade en anden at ødelægge dette Wildt, idet den jagtberettigede ikke gør dette for ham. Ja, lad ham have Ret til at overdrage det til en enkelt anden, der forstaar sig derpaa, men ikke til at give alle sine Karle fra 15 Mars Ulderen Tilladelse til at gaa ud og ødelægge Wildtet. Det har han jo Ret til efter denne Bestemmelse, og det uden at løse Sagttegn. Det er, synes jeg, at gaa noget for vidt, saa meget mere som § 8 forbyder Jagtejereren at gøre Indskrænkninger i dette ved nogen Kontrakt. Der synes jeg, at Loven gaar lovlig meget ind paa den personlige Frihed. Det forekommer mig ogsaa besynderligt, at efter denne Paragraf skal Jordbrugerne — og jeg tænker her navnlig paa den Jordbruger, som ikke er Gjer — have Lov til at skyde eller paa anden Maade ødelægge Blisvangs, Lappedykkere, Skarver, Hætteterner, Æsugle og Vandstære, samt til at ødelægge deres Ægel, Æg og Reber. Mig bekendt gøre disse Fugle ikke Jordbrugeren nogen Skade. Hvorfor skulde han saa være berettiget til at dræbe dem? Er han Vejer af et Fiskeri, findes der Damme eller Aløb inden for hans Omraade, hvor han har lejet Fiskeriet, ja, saa er det selvfølgelig berettiget, at han faar denne Ret for at værne om den Herlighed, han har faaet ved at betale nogen Veje, men er der ingen Naer, eller er der ingen Fisk i de Damme, der ligge inden for hans Omraade, forekommer det mig ikke, at han skal være berettiget til at skyde Wildt, der ikke gør ham Skade som Landbruger, og til Eksempel at fange Oddere. — I § 7 staar omtalt, at saafremt den jagtberettigede ikke sørger for, at de ikke jagtberettigede Jordbrugere faar Fred for Kronvildt og Daavildt og i en vis Tid for Naavildt, kan Jordbrugeren, naar han bevistlig har opfordret den jagtberettigede til at opfylde sin Forpligtelse, i Løbet af tre Maanedes gaa ud og fælde Wildtet. Jeg finder det rigtigt, at Jordbrugeren kan klage, og at den jagtberettigede er forpligtet til at efterkomme hans Klage, men det forekommer mig, at der burde staa, at Jordbrugeren skal bevise, at Wildtet virkelig har gjort Skade, eller i alt Fald paavise det, samtidig med, at han klager. Endvidere synes jeg, at den jagtberettigede burde have en Ret til at kunne afværge dette Onde, at der altsaa maatte gives ham en Tidsfrist af f. Eks. en 8 Dage, inden Klageren skal kunne tage sig selv til Rette. Som Para-

graffen nu lyder, kan Jordbrugeren gaa ud en Aften og sige til den jagtberettigede: Det Wildt gør mig Skade, og den næste Morgen tidlig kan han saa gaa ud og skyde det selv. Det synes mig ikke berettiget. — Med Hensyn til § 8 mener jeg, at § 6 ikke burde tages med der. — I Stedet for det i § 12 brugte Udtryk „Veje, der ere aabne for almindelig Færdsel“, vilde det være korrektest at benytte Udtrykket „offentlige Veje“, fordi der ellers kan opstaa Tvivligheder og maasse Processer om, hvad der skal forstaaes ved Veje, der ere aabne for almindelig Færdsel, det kan virkelig omtvistes. Udtrykket „offentlige Veje“ er derimod klart og tydeligt. Denne Bestemmelse i § 12 er der i øvrigt god Anledning til ogsaa at anvende paa Markerne. Om end nemlig det store Wildt som Regel opholder sig i Stovene, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at Raadhr og Kronvildt ofte opholder sig lige saa meget paa Markerne, navnlig om Aftenen og i maanedlare Nætter, og det er der, at den største Skade sker. — Fredningsbestemmelserne synes mig i det hele taget ikke heldige, og med Hensyn til dem vil jeg rigtig nok tilraade en Simplifikation. Der er i dette Lovforslag mindst 10 forskellige Fredningstider, og det er et helt Studium, selv om man er Skytte eller Jæger, at lære den Masse Datoer saaledes, at man kan erindre dem. Det forekommer mig, som sagt, at ville være ubetinget heldigere at simplificere dem noget. For Haren f. Eks. vil jeg være med til at udstrække Fredningstidens Begyndelse til 1ste Januar, som det blev foreslaaet af den første ærede Taler (Høst). Jeg stønner ikke, at Juletiden kan være til Hinder derfor. Er der Folk, der have Hærer, og som ville skyde paa dem for at more sig selv og deres Sulegæster, hvorfor skulde de saa ikke have Lov dertil i Juledagene? og de, der allerede have skudt deres Hærer, have jo ingen at skyde. Jeg tror ikke, at de syv Dage kunne gøre noget til Sagen. Jeg vil ogsaa foreslaa at gaa et Skridt videre med Hensyn til Naavildt og at lade Fredningen begynde den 1ste Januar; efter Lovforslaget er det den 1ste Februar. Denne Forandring vilde hjælpe overordentlig paa vor Naavildtstand, thi netop i Vintertiden, naar der ligger Sne, er det, at Krybskytter gøre mest Skade. Ingen brav Jæger skyder Naar i Januar; man kan skyde en Buk for at spise den, men jeg tror ikke, at nogen skyder en Naar i Januar for at faa Indtægt deraf, thi da er Naaren ikke meget god. Jeg tilraader altsaa at frede Naaren fra 1ste Januar. Det vilde være af Betydning over for pro-